

ser meget daarlig ud. Men skulle vi dog virkelig ikke have Folk, der ere af første Klasse, til at udføre Hvervet som Karantænelæger? Saa meget mere Grund er der til at kræve Forandring i dette Forhold, som denne Erklæring om, at vedkommende ikke er af første Klasse paa Grund af sin Forhistorie, omfatter ikke alene Dr. A., men ogsaa Dr. B., som er den anden Karantænelæge, og om hvem Dr. Clod-Hansen bruger samme Udtryk. Dr. Clod-Hansen taler om, at Folk i Tidens Løb ofte ere komne til ham og have beklaget ham formedelst den daarlige Hjælp, han havde o. s. v. Naar man nu gør sig bekendt med disse Bilag, faar man imidlertid det Indtryk — hvad Dr. Clod-Hansen naturligvis ikke selv synes —, at den tredje Karantænelæge, nemlig Dr. Clod-Hansen, heller ikke er af første Klasse. Det er muligt, at han er en dygtig Læge, derom ved jeg intet, men her i disse Bilag er offentliggjort 3 forskellige Arter af Erklæringer fra ham, og til sidst har man saa i Justitsministeriet fundet det rigtigt at lade Fuldmægtigen i Ministeriet gaa til Dr. Clod-Hansen eller lade Clod-Hansen kalde til sig for at foreholde ham hans forskellige Erklæringer for at faa at vide, hvad han egentlig mener med dem, for at faa noget stillet op, der kan være nogenlunde Mening i. Desuden er han tillige undertiden urimelig ophidset og nægter at afgive Erklæringer overfor Sundhedsstyrelsen, som det er i alt Fald hans moralske Pligt at afgive straks. Endvidere afgiver han Erklæring om, at der skal være sagt, at hans Erklæringer skulle bruges i en Strid mellem Sundhedsstyrelsen og Justitsministeriet, og at han derfor ikke vil besvare en Skrivelse fra Sundhedsstyrelsen, og han afgiver en anden Erklæring, som er komplet meningsløs, om, at Dr. Rørdam i sin Egenskab af Medlem af Sundhedsstyrelsen skulde have afgivet en perfid Erklæring om Lægerne A.s og B.s Tilstand. Denne sidste Erklæring er meningsløs, og jeg beklager meget, at den højtærede Justitsminister benyttede sig af denne Erklæring under yore tidligere Forhandlinger her. Jeg tillod mig den Gang at sige, at den højtærede Justitsminister gentagende benyttede sig af den Fordel, at han kendte Dokumenter i Sagen, som vi endnu ikke kendte, og saaledes var et Hestehoved forud for os. Det gjorde han ogsaa i dette Tilfælde, idet han brugte denne Erklæring, uagtet man, naar man bilægger den med Dr. Clod-Hansens reelle Oplysninger, ikke kan lade

være at komme til det Resultat, at Dr. Rørdam har været endog meget skaansom i sin Fremstilling af Lægerne A.s og B.s Forhold, og Dr. Clod-Hansens Erklæring om, at Dr. Rørdam skulde have været perfid, er fuldkommen meningsløs.

Men for Resten er det ganske interessant af Dr. Clod-Hansens Dokument, Skrivelsen fra Københavns Karantæne af 15. Januar 1912, at erfare, at da Lægerne B. og A. i 1894 bleve ansatte ved Karantænen, vare de begge forfaldne til Morfin og Kokain og B. ogsaa til Alkohol i sit private Liv, og det fik Dr. Clod-Hansen at vide, og der blev sagt til ham, at han maatte forsøge at gennemføre Tjenesten med dem, da de, hvis de forkastedes til disse Pladser ved Karantænen, maatte siges at være højst uheldigt stillede baade i social og i økonomisk Henseende. Det vil sige, man behandlede den Gang det københavnske Karantænevæsen som en Slags Redningshjem for ødelagte Læger. Er det forsvarligt? Er det ikke Meningen, at vi som Karantænelæger skulde have Folk, som baade ere ædruelige og i Besiddelse af deres fulde Dømmekraft og almindelig menneskelig Ligevægt og Ro under Arbejdet.

Naar Dr. Rørdam som Medlem af Sundhedsstyrelsen i en Skrivelse af samme Dato er bleven beskyldt for perfid Gengivelse af, hvad Dr. Clod-Hansen har sagt til ham om Lægerne A. og B., saa har jeg allerede gendrevet dette og skal ikke komme nærmere ind paa det, i alt Fald ikke nu. Maaske jeg senere skal udtale mig nærmere derom, men jeg vil dog i denne Forbindelse endnu fremhæve, at man maa jo huske paa, at dette Medlem af Sundhedsstyrelsen i sin Egenskab af Medlem af dette Ting kunde have holdt sig udenfor denne Forhandling, hvis han ikke havde anset det for sin Pligt at bidrage til Sagens Oplysning paa bedste Maade, og at hans Bestræbelser i den Henseende dog maa siges i enhver Henseende at være fuldkommen uegennyttige, idet han intet som helst kunde opnaa ved at lægge sig ud i en Strid med den højtærede Justitsminister paa dette Punkt.

Men vi have nu altsaa faaet at se, hvorledes Læge A. er Morfinist, er ganske uligevægtig, betegnes som ikke første Klases Mand, som en Mand, der paa Grund af Alder og paa Grund af den Tilstand, hans tidligere Livsførelse har bragt ham i, i Almindelighed maa siges at rangere ret lavt. Men han skal altsaa være Karantænelæge, og den højtærede Minister vil